

VANESA

Veronika Gutwirthová

Seděl ve tmě a koukal před sebe...V hlavě mu hrála hudba, kterou slyšel snad milionkrát. Její tóny ho kolébaly, když při nich cítil nesnesitelnou bolest... Vzpomínal... Vzpomínal a vzpomínal... Před očima se mu mihaly obrazy, které se pak ztrácely pod mlhou slz... Cítil se ztracený... Necítil nikoho, krom sebe... Cítil podporu od sebe samého, od svých myšlenek, od svého uvažování... Nikoho za sebou neměl... Pokaždé, kdy si to uvědomil to bylo bolestnější... Po tvářích mu začaly téct slzy... Ještě před pár dny se cítil jako na obláčku... Těžce se nadechl a nechal sebou prostupovat zklamání...To samé zklamání, co cítil pokaždé... Tížilo ho, táhlo ho k zemi... Byl z toho unavený, přestával doufat... Přestával věřit... Seděl tam a snažil se opět posbírat... Musel se posbírat pro sebe, aby měl dostatek sil opět uvěřit... Uvěřit...Pro něj již tak dlouho neznámá věc...Ani si nepamatoval, kdy s někým mluvil beze strachu...Bez strachu ze zklamání... Cítil ho vždycky a ze všech...Z někoho více, z někoho méně, ale bylo tam...Plazilo se jako had v pozadí jeho mysli a nemohl ho dostat pryč. Zavřel oči, zvedl hlavu a v rytmu s ní pohupoval... Cítil se unavený... Tak moc unavený... Pár let zpátky byl slepý... Neviděl, že je myš a ne kočka... Pokaždé se bál, že na to přijde moc pozdě... A když se znovu nechal chytit jako ta malá, bezbranná myš... Bolelo to... Tak moc to bolelo...Pokaždé ale o osten víc... Vzpomínal na sebe. Vzpomínal na sebe, kdy se mu ještě pod očima nerýsovaly tmavé kruhy, kdy jeho oči nestříhaly ze strany na stranu, kdy nepřemýšlel, aby se dobře ubránil vnějšímu světu... Tehdy byl dítě. Za tři roky ho to však velmi rychle přešlo... Poznal mnoho věcí, potkal mnoho lidí... Poprvé se zamiloval, poprvé se pomiloval, poprvé se dral sám za sebe, poprvé ho udeřily myšlenky, že není nic, poprvé si uvědomil, že musí bojovat, poprvé si uvědomil, že za sebou stojí sám, poprvé si uvědomil... Že i když ze sebe vydá všechno, často nic nezmuže... Dostával jednu facku za druhou... Uvědomil si, že ho modelovaly lidi, které potkal...Uvědomil si, že ho modelovaly k podezřívavosti, nedůvěřivosti, ostrosti... Nemohl říct, že ho kdokoliv, koho potkal naučil milovat...Sami to neuměli... Hleděli do sebe, ne před, nebo okolo sebe... Lidé neuměli milovat... Milovat nesobecky? Ptal se sám sebe. Ano, to bude ono... Milovali peníze, moc, slávu, sebe samé... Ale druhého člověka? Nemohl říct ani o jednom, že by miloval... Většinou za „Láskou“ stál vlastní prospěch... Radost z pokoření druhého, čistá sobeckost, kdy se nechtěli cítit sami, vlastní ego... Nechápal to... Byl až příliš srdečný, a proto lehce prokouknutelný... Zlobilo ho to... Tak moc ho to zlobilo... Byl málo vychytralý, nebo spíše nechtěl být... Zlobilo ho, že někdy to jinak nešlo. Tak moc chtěl sdílet... Hudbu, literaturu, sebe samého... Své myšlenky, své nápady, své představy... Neměl s kým...Smutné je, že takhle se cítí většina lidí...uvažoval. Lžeš, pokud bys řekl, že to tak není...Aspoň chvílí, aspoň jednou... Lidé se bojí jeden druhého navzájem, uvažoval... Bojí se... A přesto nikdo nedělá nic proto, aby to změnil... Smutné... Celé to bylo smutné... Tak tam seděl a rozjímal, zatímco venku řádila bouře...

Druhý den se zvedl a šel pryč ze svého domu...

„Dobré jitro“, volala na něj dáma v bledě modrém kloboučku a konvalinkových šatech. Tiše se na ni usmál a pokračoval dál...Byl oblečen v černém fraku přes sebe měl černý kabát... Tehdy chvátal na zkoušku... Měl dirigovat celý orchestr. Taková příležitost a on se tehdy cítil tak unavený. Byl zlatovlasý, modrooký, jako anděl...

„Pane Razkolniku, to máme dnes počasí, vidíte?“ , volal zavalitý muž s cylindrem na hlavě... Chlapce bodlo v hrudi. Znal ho... Věděl, co je zač... Skupinka dam před ním udělaly pukrle... Zhnuseně nakrčil nos... Pár let zpátky u něj pracoval... Křičel a bil tak nechutně, až z toho

chlapci stále běhal mráz po zádech... Pokrytec... Přidal do kroku a snažil se na to nemyslet... Začínal podzim, letos velmi brzy... Přitáhl si límec kabátce a spěchal úzkou ulicí dál... Konečně se dostal k divadlu, podíval se na ošoupané hodinky a zjistil, že je na minutu přesný, což se příliš často nestávalo... Vtrhl do šatny, kde ze sebe sundal kabát a vydal se do sálu... Usadil se do jednoho z křesel a sledoval postupně se loudající orchestr na jevišti... Přišli všichni. Poznal Martu... Jak již zmínil poprvé se zamiloval, poprvé se pomiloval... Bylo to s ní. Nechuť ho drtila, když si na ni vzpomněl... Tehdy mu napsala dopis... Napsala mu dopis, že ho už nikdy nechce vidět... Neměla prý dostatek času sama na sebe a byl příliš otravný. Tehdy mu zlomila srdce. Poklepal zlatou hlavou, až mu zlaté kadeře létaly kolem, zaťukal taktovkou o pult a začal... Bylo to nádherné... Skladba začínala tiše, poté se zvedala do vysokých tónů, a nakonec klesala do hloubky bouře... Znal každyčický ton, neboť skladbu sám složil... Hudba jím prostoupila a on se cítil... Cítil se... Cítil se doma, cítil se v bezpečí. Ztratil se v ní, zapomněl na všechno... Ani ve spánku neměl klid, vždy ho navštívil nějaký sen, po kterém netoužil, zato hudba... Nikdy nezklamala... Jeho výraz se změnil. Z tváře mu zmizelo ztrhání a vystřídala ho radost a úsměv... Zavřel oči... Zavřel oči a poslouchal... Poznal sebemenší chybu, kterou kdokoli udělal... Ruce mu letěly vzhůru, do stran, všude kam se podíval... Užíval si tu svobodu... Ztratil pojem o tom, kde je... Byl šťastný... v tu chvíli byl šťastný... Jen v těchto chvílích byl šťastný. Melodie ho prostoupila a na čele se mu začaly lesknout krůpěje potu. Představoval si... Viděl sebe, jak objímá drobnou, těhotnou ženu. Měla dlouhé, tmavé vlasy, modré oči a krásný úsměv. Kdykoliv se na ni podíval, srdce mu roztálo. Milovala by ho, jako on ji. Nesobecky, starostlivě... Tak, jak si to vždy přál. Na tváři se mu rozlil blažený úsměv... Skladba se blížila ke konci... Ještě nechtěl... ještě ne... Prosil v duchu. Pokaždé prosil. Nikdy nechtěl, aby ten krásný moment skončil...Všechno skončí, napomenul se... Bylo to tak. Když doznávaly poslední tóny, pomalu ale jistě se vracel k sobě. Štěstí ho opustilo a on se opět vracel zpět na zem... Skladba dohrávala a on se cítil nekonečně ztrhaný... Těžce svěsil ruce a přerývavě dýchal... Byla to poslední zkouška před večerním koncertem... Mávl rukou, ve znamení, že je konec a odklopýtal ke křeslu, ve kterém předtím seděl... Svalil se do něj a unaveně oddechoval... Vše se vrátilo... Vrátila se úzkost, strach, opuštění, smutek... Oči mu zalily slzy... Prudce se zvedl a co nejrychleji zaplašil, otočil se a chtěl odejít... Spatřil chlapce. Chlapce sedícího v hledišti jako zařezaný. Upíral na něj své tmavé, vykulené oči. Pomalu k němu došel, když chlapec vyřkl:

„Chci být jako vy!“, zlatovlasý překvapeně zamrkal.

„Proč bys chtěl být jako já?“, zeptal se nevěřičně. Chlapec nadšeně rozhodil ruce.

„Protože jste nebojácný!“, vykřikl. Jako by ho udeřil do hrudi.

„Proč si to myslíš?“, zachroptěl.

„Spoléhá na vás celý orchestr, když dirigujete a hledí na vás celé hlediště! Také bych chtěl být dirigentem, ale jsem příliš zbabělý.“, rozplakal se chlapec. Zlatovlasý stál na místě a nemohl se hnout. Připadal si všelijak, jen ne jako statečný. V malém chlapci viděl sebe. Byl nezkažený, laskavý... Jeho pohled ztvrdl, když se na chlapce díval.

„Nikdy nejsi příliš zbabělý, aby dosáhl toho, co chceš“, zasyčel. Chlapec na něj překvapeně vzhlédl.

„Dokážeš všechno. Všechno, co chceš!“, chlapcovi z tváře zmizel strach.

„Vy jste také dokázal všechno, co jste chtěl?“, zlatovlasý se k němu sklonil.

„Ne všechno vždycky závisí pouze na tobě, ale většina věcí ano“, zašeptal, poté se od malého odtrhl a vyklopýtal ven z divadla. Prudký poryv ho udeřil do upoceně tváře. Vydal se pryč... Prudkým krokem šel po ulici a nevěšmal si ničeho, co se dělo kolem něj.. V tom, ho z transu

vytrhl tvrdý náraz. Prudce zamrkal, aby se probral a zjistil, že se střetl s malou dívkou. Chytila se za rameno a na zem upustila košík plný jablek. Vrhla na něj vzpurný pohled.

„Zbláznil jste se?“, zvolala „Pomozte mi to sebrat!“, byl překvapený. Ještě nikdy s ním žádná takhle nemluvila. Rychle se sehnul a začal sbírat.

„Moc se omlouvám, nedával jsem pozor...“, koktal.

„Tak příště musíte! Co kdybyste srazil nějakou starou osobu!“, mumlala. Byla upřímná.

Zvedla se v něm vlna radosti a s úsměvem pronesl.

„To máte pravdu“

„Vy se smějete?“

„Já? Ale kdepak“, podal jí poslední jablko.

„To je pro vás“, pronesla „Ať si pamatujete, že máte dávat pozor na cestu“, usmála se.

Nebyla krásná. To sni zdaleka. Měla velké oči, příliš malé rty a větší nos... Ale oči... Oči měla bystré, laskavé a upřímné...

„Dnes... Je koncert“, dostal ze sebe. Pobaveně se na něj podívala.

„Myslíte si, že to nevím?“, pronesla noblesně. Jeho oči zbystřily.

„Poslechnete si ho?“ tázal se zvědavě. Pohled ji ztvrdl.

„Ne každý má čas chodit na koncerty, drahý pane“

„A kdybych vás pozval?“, zeptal se.

„Večer pracuji“, hlesla. Trhl sebou. Na co myslel! Zničeně na ni hleděl. Tváře jí zrudly. Pokýval hlavou a díval se za ní, když study svésila hlavu a vydala se pryč. Otočil se a vydal se na druhou stranu...

Stál v zákulisí a rovnal si límeček od košile. Těšil se, tak moc se těšil, až zase uslyší svou hudbu. Když vyšel na podium a sál se roztleskal, tiše se nadechl. Všichni ztichly a on se chtěl opět ztratit... Tentokrát se mu to však nepovedlo... Neustále na ni myslel. Hrudník se mu znechucením zvedal, když myslel na to, co musí dělat. Málem pokazil velmi krásnou pasáž. Prudce zamrkal a snažil se na to nemyslet... Nebyl toho schopný... Z transu ho probudil bouřlivý potlesk. Nepřítomně se otočil, poklonil a co nejrychleji odpochoďoval pryč z podia. Když se dostal na čerstvý, noční vzduch, nasál ho plnými doušky a rozešel se vpřed... Věděl přesně kam má jít, i když tam nikdy nebyl. Všichni věděli, kde se dům hanby nachází. Když vešel, do nosu ho udeřil silný pach opia, vlhka a nesnesitelného horka. Kouř mu zastřel zrak a on viděl siluety mladých žen nevhodně oblečených, sedící na klínech o mnoho let starších mužů než ony sami. Rozešel se k pultu a postarší žena s výrazným dekoltem a pavím brkem ve vlasech se ho medovým hlasem zeptala.

„Co byste rád?“, popsal danou dívku. Sladce se usmála a zvolala.

„Vaneso“, periferně zachytil, jak se zpoza závěsu vynořila drobná postava, stiskl čelist. Když se před něj postavila a poznala ho... Zalapala do dechu.

„Doprovod' našeho hosta do pokoje“, pronesla postarší žena a sladce se usmála. Vanesa tiše zamumlala souhlas a dovedla zlatovlasého do pokoje. Když vstoupil, udeřil ho pach potu, ze kterého se mu zvedal žaludek. Stoupla si za něj a chtěla mu sundat kabát. Jemně ji odstrčil, sundal si ho sám a podal jí ho.

„Oblečte se“, překvapeně se na něj dívala, ale po chvíli ho poslechla a natáhla ho na hubené tělo. Došel na druhou stranu pokoje a posadil se na špinavou polstrovanou židli.

„Povězte mi o sobě“, pronesl. Nechápatě se na něj zadívala. Po chvíli se však odhodlala a začala. Mluvili celou noc... A všechny noci poté... Mluvili a mluvili a mluvili... Dozvěděl se o ní všechno a ona o něm... Každým dalším setkáním se sblížovali. Sblížovali a zamilovávali. Osud tomu ale tak nechtěl. Po měsíci jejich nočních setkání se milovali. Milovali se s láskou, jakou

ani jeden z nich nikdy nepocítil... Byli šťastní. Po dlouhé, nekonečné době byli šťastní a nebyli opuštěni. Měli jeden druhého a na ničem jiném nezáleželo.

„Chci si tě vzít“, pronesl jednoho večera, když spolu leželi a koukali na oblohu plnou hvězd. Další noci za ní přišel, ale nebyla tam. Postarší dáma, která ho k ní tehdy dovedla mu dala adresu. Doběhl tam téměř bez dechu a našel ji ležet v horečkách v posteli. Zavolal doktora, který mu odmítl pomoci, neboť věděl, co je žena zač.

„Běhna“, prskl mu do obličeje, otočil se a nechal je napospas sobě samým. Nesnášel ho. Cítil k němu takovou zášť jako ještě snad nikdy k nikomu. Staral se o ni sám. Jeden den, druhý třetí den... Bojovali spolu. Nikdy by ji neopustil. Jednoho dne se vracel ze zkoušky z divadla. Přišel, zul se a vešel do pokoje.... Ležela tam tiše s očima zavřenýma, rukama položenýma okolo těla. Spala. Přisednul si k ní a s láskou ji pozoroval. Pozoroval její čelo, obličej, až sjel k jejím rtům.... Nehýbaly se. Zastavilo se mu srdce. Zoufale se hlavou přitiskl k jejímu malému hrudníku. Nezvedal se. Srdce mu puklo... Nemohl dýchat, kolena se mu podlomila, když se bolestně svalil na podlahu. Plakal. Plakal a tiskl si ruce k hrudi. Nevěděl, zda byl den, nebo noc... Nevěděl, kdy to bylo, když konečně vyšel z onoho domu. Šel a nevnímal, nevěděl kudy jde, jedině, co věděl, že se chtěl dostat k řece. Došel na most. Stál tam a koukal na hvězdy. Viděl v nich její tvář. Viděl v nich její úsměv. Viděl v nich její moudré, laskavé oči. V hrudi ho bodalo, stiskl ruce v pěst. Nechápal to. Konečně... Konečně byl šťastný a pak... Všechno bylo pryč... Bezmyšlenkovitě se postavil na okraj. Nebyl tam nikdo, kdo by ho zachránil... Nikdo, kdo by ho zde držel... Shlédl na tmavou hladinu... Slyšel její šepot. Cítil z ní klid, kterým ho lákala... A tak udělal krok do prázdna...